Enderrock | | Actualitzat el 22/11/2014 a les 07:00

Namina: "Tinc ganes d'aprendre més i més"

Presenta el videoclip "Dirt" del seu debut discogràfic 'Orlando'

La multiculturitat de **Namina MirÃ³ do Nascimiento** pren forÃ§a al seu primer disc '*Orlando'Â* (Microscopi, 2014), un treball coproduÃ¯t ambÂ **Albert Palomar**Â (**Plouen**).Â

Namina Foto: Xavier Minguella

EDR: Què t'agrada d'*Orlando* , per titular el teu disc així?
Namina: M'agrada el fet que és un nom propi, no cal traduir-lo. Per mi és potent tant pel llibre de Virginia Woolf com per la cançó del disc que porta aquest nom.

EDR: Sabies que ja hi havia un altre disc titulat no fa gaire així (un de versions de Névoa)? Quina mena de cantants t'interessen?
N: No, no ho sabia. No em dedico a escoltar molts discos, més aviat coses concretes que m'inspiren. Sóc bastant eclèctica en els gustos musicals. M'agrada **Tanya Tagaq**, que és molt abstracta i teatral, i ara estic obsessionada amb **Amanda Palmer**. Toca molt bé el piano i té discos amb ukelele... M'agrada molt. Ara amb el seu marit (Neil Gaiman), que és anglès, i ella molt nord-americana, han fet un treball on ell recita contes i m'encanta. També m'agrada el seu vessant d'empresària, de com enfoca comercialment la seva música. És la meva ídol.

EDR: Quina és la pell de serp que apareix a "Snake Skin Shedding"?
N: Sempre dic que aquesta és una cançó d'amor als violins, perquè és l'instrument que més m'emociona. Des de petita, si escoltava cançons de música clàssica amb violins m'encantava. I és una cançó que parla del poder transformador de la música, un poder catàrtic.

EDR: Què t'apassiona a "Tuim"? El fet d'obrir el disc cantant en anglès i en portuguès és en homenatge als teus referents musicals?
N: La llengua per mi al principi va ser un hàndicap, durant molt de temps, perquè pensava que després hauria d'anar donant explicacions. Però ara cada cançó em surt en la llengua que em va millor. Si en parlés més, en faria en altres llengües, ja fos en alemany o japonès; seria molt interessant poder jugar amb les diferents fonètiques...

EDR: A "Llavors" cantes en català i hi sona a penes una guitarra i la veu, i cantes d'un passat on ?La mort era taronja, negre l'amor'... Qui canta els seus mals espanta? O de què t'ha alliberat aquest disc amb aires de blues?
N: M'agrada molt el blues i n'he escoltat molt. Però tampoc acostumo a escriure per sanar mals. Amb tretze o quinze anys sí que ho feia. Ara quan interpreto les lletres la cançó deixa de ser meva. S'alimenta de moltes altres coses i m'agrada molt que deixi de ser meva.

EDR: Què t'ha inspirat "Como a pisada na beira do mar"?
N: Era la cançó que volia fer sobre la importància de les petites coses. Sempre estem amb transcendències, i per mi són importants els petits moments. La lletra em va venir un dia llegint un article d'opinió brasiler.

EDR: "Boxes all around" té un aire molt diferent de la resta. Volies alleugerir el pes del disc amb aquesta cançó?
N: M'agraden tots els estils i cap. M'agrada la gent que fa coses d'una manera valenta, i això

engloba molts estils. Jo vinc del rock, però també m'agrada la música brasilera, l'africana, **Björk** , el funky, **Prince** ... El repertori que constitueix el disc fa un temps que el toco en directe, i a l'escenari tenia necessitat de fer una cançó com aquesta, que fos musicalment més animada, amb swing i blues. La lletra, en canvi, parla d'una ruptura, però des del punt de vista de 'ah, en realitat estic millor ara'.

EDR: A "Dirt" apareixes amb Roger Usart. Com va anar la trobada?
N: Sóc molt fan de **Roger Usart**, i de seguida vaig voler que col·laborés al disc. Vaig veure molt clar que era en aquesta melodia on encaixava, també perquè la cançó ho facilita, perquè té aquest diàleg. Tot i que en realitat és un diàleg amb un mateix, trobo que la seva part hi queda molt bé.

EDR: A "Orlando", com al videoclip, hi apareix el vi com un motiu recurrent... T'agrada anar de copes amb els amics, o prefereixes beure sola per inspirar-te?
N: M'agrada el vi, el Priorat per exemple. I m'agrada el que té de simbòlic, i també de literal. Tot i que a certes edats és millor tenir-lo sota control, el vi significa deixar-se anar, obrir portes... La nit és una porta. I la gent que va beguda diu veritats. També hi ha la simbologia del líquid...

EDR: "Tereza" està dedicada a una nena?
N: És un altre personatge de novel·la, de *Tereza Batista cansada de guerra* (Alianza Editorial, 1995) de Jorge Amado. A la protagonista li passa de tot, pobra, i jo estava a mitja novel·la, no l'havia acabat però em va sortir fer-li una cançó, per salvar-la de tot. Era una manera d'interactuar amb ella.

EDR: Tot i que tens aires blues, quins són els colors que més t'agraden a l'hora de fer cançons?
N: Tots, tots. Tot és possible, és la gràcia de fer cançons.

EDR: A "Com plou", per què dius que vols ser una ?tonyina llesta'?
N: Tinc una mena de set, de ganes d'aprendre més i més. Em ve de llegir llibres, sempre penso: encara no ho he llegit tot, no en sé prou, encara puc aprendre això i allò... I espero algun dia aprendre prou, ser una tonyina més llesta.